

Sygn. akt IV U 1047/12

## WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 kwietnia 2014 roku

Sąd Okręgowy w Tarnowie – Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Kazimierz Kostrzewa

Protokolant: stażysta Marta Bartusiak

po rozpoznaniu w dniu 15 kwietnia 2014 roku w Tarnowie na rozprawie

sprawy z odwołania C. M.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

z dnia 13 sierpnia 2012 roku nr (...)

w sprawie C. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

oddala odwołanie.

**Sygn. akt IVU 1047/12**

## UZASADNIENIE

**wyroku z dnia 15 kwietnia 2014 r.**

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. decyzją z dnia 13.08.2012 r. odmówił C. M. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. W uzasadnieniu swej decyzji organ rentowy powołując się na art. 57 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. 2004 r. Nr 39 poz. 353 z póź. zm.) wskazał, iż komisja lekarska ZUS - orzeczeniem z dnia 02.08.2012 r. stwierdziła, że odwołujący jest zdolny do pracy.

C. M. wniósł odwołanie od powyższej decyzji, zarzucając, iż nie zgadza się z rozstrzygnięciem bowiem wbrew stanowisku organu rentowego, schorzenia na które choruje przesądzają, iż nie jest w stanie skutecznie podjąć zatrudnienia zgodnie z kwalifikacjami. Odwołujący domagał się zmiany zaskarżonej decyzji organu rentowego poprzez przyznanie renty z tytułu niezdolności do pracy.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych wniósł o jego oddalenie podtrzymując argumentację zawartą w zaskarżonej decyzji.

**Sąd ustalił następujący stan faktyczny sprawy:**

C. M. urodzony w dniu (...)r. ma wykształcenie zawodowe murarz tynkarz, pracował jako murarz, tynkarz następnie jako palacz c.o., także w trakcie pobierania renty pracował jako palacz c.o. Odwołujący w okresie od 05.10.1991 r. do 30.06.2012 r. rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy.

/okoliczności bezsporne/

W dniu 15.06.2012 r. odwołujący złożył do organu rentowego wniosek o ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

(dowód: wniosek z dnia 15.06.2012 r. –k. 423 ar).

Celem wyjaśnienia istoty sporu tj. istnienia u C. M. niezdolności do pracy zarobkowej w rozumieniu art. 12, art. 13 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. Nr 162 poz. 1118 z późn zm.) Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego specjalisty z zakresu neurologii, kardiologii, interny i psychiatrii.

Na podstawie wyników badań, w tym osobistego badania odwołującej i zebranej w aktach sprawy dokumentacji lekarskiej w zbiorczej opinii biegli kardiolog, internista i neurolog rozpoznali u odwołującego:

- napadowe migotanie przedsionków w wywiadzie,
- nadciśnienie tętnicze pierwotne wyrównane,
- cukrzycę typu 2,
- zespół bólowy kręgosłupa bez upośledzenia funkcji,
- przemijające niedokrwienie mózgu w wywiadzie.

Odwołujący z uwagi na stan zdrowia nie jest niezdolny do pracy zgodnie z posiadanymi kwalifikacjami. Niezdolność do pracy ustala od dnia 01.07.2012 r.

Jak wynika z uzasadnienia opinii, odwołujący z nadciśnieniem tętniczym pierwotnym, wyrównanym, przebiegającym z wydolnym układem krążenia, bez przerostu lewej komory serca w badaniu echokardiograficznym. Napadowe migotanie przedsionków w wywiadzie. Mimo licznych hospitalizacji w ostatnich latach z rozpoznaniem migotania przedsionków w żadnej z kart informacyjnych nie ma opisu EKG stwierdzającego migotanie przedsionków. Również badanie Holterowskie EKG nie wykazało napadów arytmii. Samo stwierdzenie w epikryzie, że chory został przyjęty z powodu uczucia klucia serca nie może być podstawą rozpoznania migotania przedsionków. Cukrzyca typu 2 leczona doustnymi lekami hypoglikemizującymi jest wyrównana metabolicznie i przebiega bez powikłań narządowych.

W badaniu neurologicznym rozpoznano przebyte przemijające niedokrwienie mózgu bez objawów ubytkowych neurologicznych oraz zespół bólowy kręgosłupa na podłożu zmian zwyrodnieniowych i dyskopatycznych bez objawów korzeniowych i bez istotnego upośledzenia funkcji. Schorzenia wyżej wymienione w ich obecnym nasileniu nie upośledzają sprawności organizmu odwołującego w stopniu powodującym niezdolność do pracy. Z uwagi na zgłaszane zaburzenia lękowe i prowadzone w PZP leczenie wskazane jest badanie przez biegłego psychiatrę.

/dowód : opinia sąдово-lekarska – k. 7-9 as/.

Biegły sądowy z zakresu psychiatrii stwierdził u odwołującego:

- zaburzenia lękowo-depresyjne o miernym nasileniu.

W oparciu o przeprowadzone badanie oraz wyniki badań specjalistycznych biegły sądowy psychiatra uznał, że odwołujący nie jest niezdolny do pracy z przyczyn psychiatrycznych.

W uzasadnieniu opinii biegły podniósł, że odwołujący nigdy nie był hospitalizowany z przyczyn psychiatrycznych. Odwołujący w trakcie badania stwierdził, że nie tylko boi się sam wychodzić z domu, ale też boi się sam pozostawać w domu. W ocenie biegłego budzi to wątpliwości co do rzeczywistego występowania podawanych objawów, gdyż fobie nie ulegają w czasie „rozszerzeniu” na inne rodzaje fobii. Ponadto odwołujący nigdy nie podjął żadnej psychoterapii, która mogłaby spowodować jeżeli nie ustąpienie to przynajmniej czasowe złagodzenie objawów. Występowanie tak uciążliwych objawów sugerowałoby, że osoba dotknięta takimi dolegliwościami poszukiwałaby sposobów „uwolnienia się od objawów”. W trakcie badania był auto i allopsychicznie zorientowany prawidłowo, w nastroju wyrównanym, napęd psychoruchowy w normie, afekt dostosowany do treści wypowiedzi. W kontakcie słownym rzeczowy, przeciętny zasób słownictwa i poziom rozumienia pojęć. Objawów produkcji psychopatologicznej aktualnie nie ujawnia. Uwaga i pamięć na poziomie adekwatnym do wieku i wykształcenia.

(dowód: opinia sądowo- lekarska - k. 44-45 as)

Sąd postanowił pominąć opinię biegłego psychiatry z dnia 23.01.2013 r. i jej uzupełnienie z uwagi na treść podniesionych zarzutów przez organ rentowy uznając, że opinię za niepełną, wadliwą i nie odnoszącą się do podniesionych zarzutów.

Rozstrzygnięcie w niniejszej sprawie Sąd oparł na opinii biegłych kardiologa, neurologa i internisty oraz na opinii biegłego psychiatry z dnia 21.03.2014 r. Wydane w tym zakresie opinie biegłych sądowych Sąd uznał za trafne i dostatecznie wyjaśniające przedmiot sporu, gdyż zostały wydane przez specjalistów z tego rodzaju schorzeń na jakie choruje odwołujący, po wnikliwej analizie aktualnych wyników badań oraz zebranej aktach sprawy dokumentacji lekarskiej.

Opinie biegłych w ocenie Sądu spełniają ponadto wymogi przewidziane dla tego rodzaju środków dowodowych w art. 278 kpc i art. 285 kpc, a także w Rozporządzeniu Ministra Polityki Społecznej z dnia 14.12.2004 r. w sprawie orzekania o niezdolności do pracy w związku z art. 12-14 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS.

Odwołujący kwestionował opinię biegłych kardiologa, neurologa i internisty oraz na opinii biegłego psychiatry z dnia 21.03.2014 r. podnosząc, że „chyba ktoś z nich jest chory, od 25 lat się leczy i chorób mu przybywa a nie ubywa”. Sąd nie podzielił jego zastrzeżeń jakie zgłosił do opinii biegłych sądowych opiniujących w sprawie uznając, iż opinie te w pełni zasługują na uwzględnienie jako prawidłowo przeprowadzony dowód sądowo-lekarski zwłaszcza, iż zastrzeżenia odwołującego nie miały merytorycznego charakteru ograniczając się do negacji wniosków biegłych. W przekonaniu Sądu zastrzeżenia zgłoszone przez odwołującego nie znajdują potwierdzenia w świetle analizy przedmiotowej opinii. W opiniowaniu sądowo-lekarskim zdaniem Sądu istotne znaczenie ma bowiem stopień naruszenia funkcji organizmu spowodowany stanem lub procesem chorobowym w odniesieniu do zdolności bądź niezdolności do pracy. Natomiast mnogość rozpoznanych schorzeń, stałe leczenie – nie przekładają się automatycznie na stopień zdolności do pracy. Subiektywne odczucia odwołującego muszą być oceniane w toku badania klinicznego i obiektywnie zweryfikowane. Obiektywna weryfikacja nie zawsze jednak spełnia oczekiwania stron zwłaszcza w postępowaniu w sprawach rentowych - co jednakże nie przesądza automatycznie, że opinia wydana jest z naruszeniem obiektywizmu i bezstronności. Odwołujący w toku postępowania nie przedłożył dodatkowej dokumentacji leczenia, wyników badań ani innych dowodów pozwalających podważyć wnioski biegłych.

Dowody z dokumentów zalegających w aktach Zakładu Ubezpieczeń Społecznych nie budziły wątpliwości Sądu co do ich autentyczności, a ponadto ich nie były kwestionowane przez strony postępowania.

### ***Sąd zważył, co następuje:***

Odwołanie C. M. od zaskarżonej decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. z dnia 13.08.2012 r. w świetle ustalonego stanu faktycznego i obowiązujących przepisów prawa nie zasługuje na uwzględnienie.

W myśl art. 57 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U., Nr 162., poz 1118, z późn. zm. ) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie warunki:

- jest niezdolny do pracy,
- ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy,
- niezdolność do pracy powstała w okresach, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1 i 2, pkt 3 lit. b), pkt 4,6,7,9, ust. 2 pkt 1, 3-8 i 9 lit. a), pkt. 10 lit. a), pkt. 11-12, 13, lit. a), pkt. 14 lit. a) i pkt 15-17 oraz art. 7 pkt 1-4, lit. a), pkt 6 i 12, albo nie później niż wciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Stosownie do dyspozycji art. 12 powołanej ustawy, niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. W myśl dyspozycji ustępu 3 powołanego artykułu, częściowo niezdolną jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z dotychczasowym poziomem kwalifikacji.

Równocześnie zgodnie z treścią art. 13 powołanej ustawy, przy ocenie stopnia i trwałości niezdolności do pracy oraz rokowania co do odzyskania zdolności do pracy uwzględnia się stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwość przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia, jak też możliwość wykonywania dotychczasowej pracy, względnie możliwość przekwalifikowania zawodowego. Dalej w myśl ustępu 3 cytowanego artykułu, trwałą niezdolność do pracy orzeka się, jeżeli według wiedzy medycznej nie ma rokowań odzyskania zdolności do pracy, zaś gdy rokowania takie istnieją, orzeka się okresową niezdolność do pracy.

W myśl art. 107 powołanej ustawy prawo do świadczeń uzależnionych od niezdolności do pracy oraz wysokość tych świadczeń ulega zmianie, jeżeli w wyniku badania lekarskiego, przeprowadzonego na wniosek lub z urzędu, ustalono zmianę stopnia niezdolności do pracy, brak tej niezdolności lub jej ponowne powstanie.

Przedmiotem postępowania było ustalenie czy ubezpieczony, ze względu na stan zdrowia był niezdolny do pracy, czy też był zdolny do pracy, jak to wynika z zakwestionowanej opinii komisji lekarskiej i wydanej na jej podstawie decyzji ZUS. W toku postępowania sądowego ubezpieczony został poddany badaniu przez biegłych, którzy wydali opinię na podstawie osobistego badania odwołującego, dokumentacji medycznej zgromadzonej w aktach rentowych i w aktach sprawy. Sąd w oparciu o opinie biegłych neurologa, internisty, kardiologa i biegłego psychiatry z dnia 21.03.2014 r. stwierdził u odwołującego brak niezdolności do pracy jako jednej z niezbędnych przesłanek uzasadniających przyznanie prawa do renty.

Stwierdzone schorzenia tj. napadowe migotanie przedsionków w wywiadzie, nadciśnienie tętnicze pierwotne wyrównane, cukrzyca typu 2, zespół bólowy kręgosłupa bez upośledzenia funkcji, przemijające niedokrwienie mózgu w wywiadzie oraz zaburzenia lękowo-depresyjne o miernym nasileniu nie uzasadniają uznania C. M. za nawet częściowo niezdolnego do pracy. Odwołujący od dnia 01.07.2012 r. jest zdolny do pracy zgodnie z kwalifikacjami jako pracownik fizyczny, murarz, tynkarz, pałacz c.o.

Pozostałych warunków z art. 57 ust. 1 ustawy organ rentowy nie kwestionował.

W niniejszym przypadku odwołujący nie spełnia przesłanek z art. 12 w zw. z art. 57 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. Nr 162, poz. 1118 z późn. zm.) oraz art. 477<sup>14</sup> §1 kpc należało orzec jak w sentencji wyroku.